

ת"ד 6213/05/12 - מדינת ישראל נגד בסאם כיאל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 6213-05-12 מדינת ישראל נ' כיאל
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בסאם כיאל

הנאשמים

הכרעת דין

לנאשם בתיק זה מיוחס ביצוע עבירות של **נהיגה בזמן פסילה** נהיגה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; **נהיגה ללא רישיון נהיגה** תקף לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה; **גרימת נזק לרכוש או אדם** לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה; **נהיגה ברשלנות** לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה; **אי ציות לתמרור** לפי תקנה 64(ג) לתקנות התעבורה; **גרימת חבלה של ממש** לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה; **ונהיגה ללא ביטוח** תקף לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי.

על פי עובדות כתב האישום נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג מיצובישי (להלן: "הרכב") ביום 3.6.11 בשעות הערב בכפר ג'דידה והגיע לצומת עם כביש 70, שאז פנה שמאלה, לא נתן זכות קדימה לטנדר שהגיע מכיוון צפון וגרם לתאונת דרכים. בין הצדדים אין מחלוקת כי באותה עת היה הנאשם פסול מנהיגה על פי החלטת בית המשפט לתעבורה בחיפה בתיק 2134-03-10 מיום 13.9.10.

המחלוקת בין הצדדים היא בנקודה אחת בלבד, מי הוא שנהג ברכב. **האם היה זה הנאשם, או היה זה מועין סייד**, עד תביעה מס' 2 (להלן: "סייד")? כל אחד מהנ"ל טוען כי חברו הוא שנהג, כאשר לשניהם קיים אינטרס ברור להכחיש את הנהיגה. בעוד שהנאשם היה כאמור פסול מנהיגה באותה עת, הרי מר סייד הינו בלתי מורשה לנהיגה כלל ומעולם לא הוציא רישיון.

עדויות שני העדים העיקריים:

מטבע הדברים, שני העדים העיקריים הינם הנאשם וסייד. גרסתו של סייד בפניי הייתה כדלקמן:

באותו יום הנהג בסאם כאל לקח את האוטו של אשתי. אנחנו שכנים וחברים שנים. הוא הגיע אלי עם האוטו שלו ורצינו לנסוע לכפר יאסיף. אנחנו גרים בג'דידה. לקח את האוטו, אני ישבתי לידו ונסענו. בצומת ג'דידה יצאנו לכיוון כפר יאסיף שמאלה, בא סנדר וקרתה התאונה".

אומר מיד כי באופן כללי עדותו של עד זה לא הייתה משכנעת. סייד ניסה להרחיק עצמו ככל הניתן מידיעה כלשהי על המקרה, הציג עצמו כמי שאינו מבין, טען למשל כי אינו יודע אם לרכב יש ביטוח, אולם בהמשך מסר פרטים מלאים בהרבה, לרבות ביקור של שמאי והעברת תביעת הרכוש לטיפולו של עו"ד. עם זאת, לא מצאתי סתירות בעדות זו, בכל הנוגע לאירוע ערב התאונה, וההתרשמות לרעה מעדות זו, נובעת מהתחמקויות ומסירת פרטים לא מלאים באשר לשאלות נלוות.

לעומת זאת, גרסת הנאשם הייתה כדלקמן:

"הלכתי לבית שלו, הוא 200-150 מ' מהבית שלי, החלפנו את הממיר... שתינו קפה, והוא אמר שהוא רוצה ללשכת לכפר יאסיף, אמרתי שיש לי לקוח בכפר יאסיף, אלך אליו ואביא כסף ממנו. עלינו לאוטו שלו, הוא אמר שאנחנו צריכים לאסוף מישהו מתחנת האוטובוס, מרחק של 100 מ' מהצומת. אמרתי לו בסדר גמור, ביקש שאשב מאחורה ואעשה לו כבוד כי הוא מבוגר. אמרתי אין בעיה האוטו שלו עומד כל הזמן יש חומה שם מנצד ימין של החומה אי אפשר ללכת משם, פתחתי את הדלת השמאלית אחריו, ישבתי מאחורי מועין, הוא הניע את הרכב, הלכנו לכפר יאסיף. בצומת הוא רצה ללכת שמאלה, אז בא הרכב המסחרי מלמעלה... התנגש בנו מאחורה בצד שלי".

גרסתו של סייד לא הייתה משכנעת, אולם את עדותו של הנאשם עצמו מצאתי כבלתי אמינה לחלוטין. התרשמתי כי מדובר בעדות מגמתית ומניפולטיבית, ולא מצאתי לתת בה אמון כלל. מעבר להתרשמות הישירה, מצאתי בעדות זו סתירות לא מעטות, ורק חיזקו אצלי את הקביעה כי הנאשם אינו מעיד אמת.

יתרה מכך, בעוד ש"הבעייתיות" בעדותו של סייד התרכזת בשאלות הצדדיות הטפלות לאירוע עצמו, הרי את עדותו של הנאשם עצמו מצאתי כבלתי אמינה בכל הקשר להתרחשות באותו ערב. לפיכך, אני מעדיף את עדותו של סייד על עדותו של הנאשם. עם זאת, עסקינן במשפט פלילי, ודומה כי לא ניתן היה להרשיע את הנאשם לו הייתה המאשימה נסמכת על שתי עדויות אלה בלבד. כפי שיפורט בהמשך, בסופו של דבר שוכנעתי מעבר לספק הסביר כי הנאשם הוא שנהג ברכב, וזאת מכלל העדויות והראיות בתיק.

כאמור לעיל, פרט להתרשמות שלילית ישירה מעדותו של הנאשם, מצאתי בה סתירות ופירוכות רבות. תקצר היריעה מתיאור כל הסתירות בעדות בתשובת לשאלות ב"כ המאשימה, אשר חלקן לא נגע ישירות לאירוע אלא לרקע ההיכרות בין הנאשם לבין סייד (ועדת ההגנה) ולעיסוקו של הנאשם, ואציין רק את הדברים העיקריים הנוגעים לעצם האירוע.

כך למשל, הנאשם לא שלל בחקירה במשטרה כי הפגיעה בראשו היא מהמראה הפנימית של הרכב, לפי התרשמות הבוחן, וזאת על אף שישב מאחור כשהוא חגור בחגורת בטיחות! כשנשאל על כך בחקירה הנגדית השיב "אני לא יודע איך זה קרה למרות שהייתי עם חגורה. זה מה שקרה". לו אכן היה הנאשם יודע ומאמין כי ישב מאחור - ואף היה חגור - היה שולל מניה וביה את האפשרות כי נחבל מהמראה הקדמית.

הנאשם הסביר כי ישב ברכב מאחור מאחר וסייד אמור היה לאסוף אדם מבוגר מתחנת האוטובוס. לא נמסרו פרטים בדבר אותו אדם מבוגר, ומדוע יש לאסוף אותו מתחנת האוטובוס דווקא. יש לציין כי תחנת האוטובוס מצויה מחוץ לישוב ומעבר לצומת בו התרחשה התאונה, ובכדי להגיע אליה, יש לחצות כביש בינעורני ראשי. סביר יותר להניח כי אותו אדם יפגוש את הרכב במקום נוח יותר, לפני הצומת דווקא. ואם אכן מדובר באדם מבוגר ומכובד כטענת הנאשם, ייאסף מביתו, וזאת במיוחד כאשר מדובר בנסיעה בשעת חשיכה.

עוד יוער כי שאלת קיומו של אותו אדם ואיסופו כלל לא הועלתה בעת החקירה הנגדית של סייד, הוא לא עומת עם הטענה, ולא ניתנה לו הזדמנות להתייחס אליה.

אולם מעבר לכך, לא ברור מתי וכיצד תואם אותו איסוף מהתחנה. הנאשם סיפר כי היה בחברת סייד בזמן עבודתו אצלו, ולאחר מכן ישבו יחד ושתו קפה במשך מספר דקות: "בזמן שעבדתי כל הזמן היה אתי, אח"כ הוא ישב אתי לשתות קפה במרפסת שלו בחוץ. אז הלכנו לאוטו".

הנאשם לא סיפר כי הייתה שיחת טלפון לאדם כלשהו לאסוף אותו, או כי ידע שאדם נוסף אמור להצטרף אליהם. ההיפך הוא הנכון, לכאורה הנאשם הופתע מעובדה זו אשר נמסרה לו רק כשהגיעו לרכב "עלינו לאוטו, הוא אמר שצריכים לאסוף מישהו מתחנת האוטובוס, מרחק 100 מ' מהצומת".

לא מצאתי טענה זו כאמינה ואני סבור שנולדה במוחו של הנאשם כדי להסביר מדוע ישב מאחור.

הנאשם אף הרחיב בעדותו להסביר מדוע ישב בצד שמאל של הרכב, וטען לראשונה כי זאת מאחר והרכב חנה ליד חומה, עובדה שלא הוזכרה כלל בחקירה במשטרה. הסברו של הנאשם היה ש"לא נשאל על זה בחקירה". על הסבר זה חזר הנאשם גם בהקשרים אחרים, כפי שיפורט בהמשך, טענה שלא מצאתי לתת בה אמון.

עדות הנהג המעורב, מר מוחמד חוסיין:

לעומת שני העדויות שלעיל, התרשמתי לחיוב מעדותו של נהג הטנדר מר מוחמד חוסיין (להלן: "חוסיין"), אשר סיפר:

"אני חוזר מכפר יאסיף במהירות של 50-60 עד שהגעתי לקראת צומת ג'דיירה, בדרך הביתה לנחף. לפני הצומת ראיתי שמישהו רוצה להיכנס לצומת... בערך שהייתי 30 מ' מהצומת הוא יצא וחסם את הכביש. אז התנגשנו. אני מקדימה הוא מצד שמאלי של הנהג. אחרי התאונה ירדנו מהאוטו ראיתי שברכב השני יש שני אנשים והנהג קיבל מכה בראשו. הם היו עדיין בתוך האוטו. היה

עמוד 3

לנהג קשה לצאת, גם בגלל המכה שקיבל וגם בגלל המכה בדלת. אז מי שישב ליד הנהג יצא ועזר לנו להוציא את הנהג. נראה לי שיצא מהחלון, לא זוכר בדיוק. אני לא מכיר אף אחד מהם. אני מסתכל על האנשים באולם לא מכיר אף אחד מהם. אני לא יודע שמות של הנהג והחבר שלו, אבל אני בטוח שהנהג הוא זה שהיה לו מכה בראש. אני אחרי התאונה הלכתי לבי"ח. לא פגשתי מישהו שקשור לתאונה בבית החולים. זה שישב ליד הנהג לא קרה לו כלום. הנהג שקיבל את המכה שכב אחרי המקרה על הרצפה בצד של הנהג.

כאמור, התרשמתי לטובה מעדותו של מר חוסיין, וסבורני כי היא משקפת את המצב לאשורו. עד זה עמד על גרסתו כי נהג הרכב נפצע בראשו וכי הוא עזר בנסיון לחלצו, הוא אישר שאינו זוכר חלק מהפרטים ואינו יודע אחרים, והתרשמתי כי מדובר בדברים אמיתיים, העד אינו מנסה להעיד בצורה מגמתית או לסבך אחד מהמעורבים. למר חוסיין אין כל אינטרס להצביע דווקא על הנאשם כנהג, והוא אכן לא עשה זאת, אלא עמד על כך שכל שהוא יודע לומר בוודאות הוא שנהג הרכב נפצע בראשו. מר חוסיין עמד על הדברים בצורה מוחלטת, על אף דברים שהטיח בו הסנגור בחקירה הנגדית ועל אף שטען בפניו הסנגור כי קיימים עדים שיעידו אחרת (עדים שלא התייצבו. בהקשר זה, וכפי שיורחב בהמשך, התייצבה לעדות עדה אשר לא נזכרה כלל בחקירה הנגדית ועם דבר נוכחותה במקום לא עומת העד כלל).

עדותה של גב' זהבה אבוטבול:

תמיכה נוספת לגרסת המאשימה מצאתי דווקא בעדותה של עדת ההגנה, גב' זהבה אבוטבול. על פי התרשמתי, ואומר זאת בכל הזהירות, המדובר בעדות "מוזמנת", של מי שכלל לא נכחה באירוע.

הגב' אבוטבול העידה כי הגיעה למקום מיד לאחר התאונה, מצאה את הנאשם יושב בספסל האחורי, מדמם, וניגשה לעזור לו. "שמתי לו פד גזה במצח, השארתי מספר טלפון. ראיתי המון אנשים, רובם גברים ונסעתי". כאמור, עדותה של הגב' אבוטבול אינה אמינה בעיני, ואני קובע זאת הן על פי התרשמתי ישירה מהעדות, הן על פי הגיון הדברים והסתירות בעדות. כמו כן מתחזקת מסקנתי זו מעובדה כי עדה זו לא הוזכרה ולו ברמז בידי הנאשם עובר להופעתה לדין.

בעדותה של גב' אבוטבול סתירות ופרכות רבות מספור. כך למשל, לא הובהר מדוע מסרה לנאשם מספר טלפון "כי חשבתי שיצטרך עזרה, אין לי מושג לאיזה צורך". האם באותו שלב ניתן היה להניח כי מי שנפגע כנוסע במושב האחורי "יצטרך עזרה" בדמות עדות במשפט כי לא הוא שנהג ברכב? מובן שהתשובה לשאלה זו שלילית.

העדה סיפרה כי היא "יודעת שהמשפט על התאונה, אין לי מושג על מה, לא שאלתי לפרטים". האמנם ניתן לקבל כי הנאשם לא הסביר לעדה מדוע נחוצה עדותה שישב במושב האחורי? רק כאשר נשאלה על כך במפורש על ידי אישרה העדה כי היא יודעת "שאומרים שנהג באוטו".

מעבר לאמור לעיל, פרטים רבים בעדותה של גב' אבוטבול אינם מתיישבים עם ההגיון או העדויות האחרות. כך מספרת העדה כי הנאשם "היה נפול ומדמם" ובחקירה הנגדית תיארה אותו כמי שישב מכופף עם הראש רכון קדימה, וזאת

כאשר הוא חגור בחגורת בטיחות, אשר אמורה להינעל בעת תאונה, ונועדה למנוע מצב זה.

כך גם תיאורה של העדה את קרות התאונה היה רווי סתירות, כאשר תחילה סיפרה שהטנדר עקף את רכבה דקה או שתיים קודם לאירוע, ונסע מהר ממנה, אולם בכל זאת טענה כי ראתה את האירוע עצמו. אם אכן עקף הטנדר את רכבה של העדה זמן משמעותי לפני התאונה, הרי בעת התאונה אמור היה להיות מאות מטרים לפניו, והנאשמת לא יכולה הייתה להבחין בתאונה עצמה.

בנוסף, העדה שסבורה הייתה כי נהג הטנדר הוא שאשם בתאונה, לא ראתה לנכון לומר את הדברים לנהג הרכב, או למסור לו את פרטיה למקרה שיבקש שתעיד "כי לרגע לא חשבתי שיהיה משפט". אך מסרה את פרטיה לנוסע "אם יצטרך עזרה", כאמור. להתנהגות זו לא מצאתי הסבר של ממש, ופנייה של עד ראייה תהיה בדרך כלל לנהג, ולא לנוסע, ובוודאי שלא לנוסע פצוע ומדמם, אשר באותו שלב בוודאי אינו מתעניין דווקא בפרטי התרחשות התאונה והאשם בה.

העדה אף סיפרה כי לאחר שהבחינה בתאונה חנתה בצד הדרך "בעפר", וזאת כאשר בצד הדרך הרלוונטית אין כלל קטעי עפר כנטען. כאשר הופנתה בחקירה הנגדית לתמונות והתבקשה להצביע על ה"עפר" בו חנתה ענתה כי "שוליים ועפר זה אותו דבר"...

אף תיאורה של העדה את מצב הרכב לאחר האירוע אינו תואם את המציאות והיא טענה כי "מהבגאז' אחורה היה בסדר" וראתה רק מכה בדלת. תיאור זה אינו תואם את המצב כפי שעולה מהתמונות בהן נראית פגיעה משמעותית בבגאז'.

אפשר וכל סתירה כאמור אינה מכרעת, אך צירוף כולם יחד מטיל צל כבד על העדות, וכאשר אני מצרף לכך את הדברים שאפרט בהמשך, סבורני כי אין מנוס מהמסקנה כי העדה לא נכחה במקום התאונה.

כאמור לעיל, נתתי אמון מלא בעדותו של חוסיין שתיאר כי הנאשם חולץ מדלת הנהג, אשר לא נפתחה עקב התאונה. מובן שעדות זו לא עולה בקנה אחד עם עדותה של גב' אבוטבול כי נכנסה לרכב בקלות מצד ימין והגיעה לנאשם. יתרה מכך, בחקירתו הנגדית של חוסיין לא הטיח בו הסנגור כי יש עדות כגון עדותה של הגב' אבוטבול, אלא עימת אותו עם טענות אחרות לגמרי, למשל כי הנאשם נפצע כאשר יצא דרך החלון... עובדה זו מובילה אותי למסקנה כי בשלב זה של המשפט, לא ידע אף סנגורו של הנאשם על קיומה של העדה, ודבר זה מדבר בעד עצמו.

בחינת עדותו של הנאשם לאורך הדרך מגלה כי לא רק שהוא לא סיפר אודות קיומה של העדה, אלא אף הכחיש את קיומה. הנאשם נשאל באופן מפורש בחקירה במשטרה ביום 24.7, קרוב לחודשיים לאחר האירוע, האם קיימים עדים לתמיכה בגרסתו וענה "אני זוכר שבאו אנשים לאחר התאונה, אני כרגע אין לי שמות של אנשים שראו אותנו בתוך הרכב, שהגיע האמבולנס כבר היינו מחוץ לרכב". האם לא זה היה המקום לציין בפני החוקר כי קיימת עדה שטיפלה בנאשם בתוך הרכב בספסל האחורי, ובטרם יצא ממנו? באופן דומה סיפר הנאשם בחקירה הראשונה, ביום 8.7, "אני

רוצה להגיד שבאו החובשים של האמבולנס למקום התאונה, ושאני הייתי מחוץ לרכב". הנאשם מדגיש לכאורה כי כאשר הגיעו למקום העדים הניטראליים הראשונים כבר היה מחוץ לרכב, ולא מזכיר ברמז כי קיימת עדה לכך שישב מאחור בתוך הרכב.

הסברו של הנאשם לאי אזכורה של העדה היא "הם לא שאלו". מובן כי הסבר זה לא רק שאינו הגיוני, הוא אף אינו נכון, שכן הנאשם נשאל במפורש האם קיימים עדים לטובתו. עוד ראוי להזכיר כי העדה סיפרה שהקשר עם הנאשם נוצר כשהוא התקשר להודות לה "כחודש-חודש חצי" לאחר התאונה. תאריך זה תואם את תאריך חקירותיו במשטרה, כך שלא ניתן לטעון כי הנאשם שכח אודות קיומה של עדה זו בעת חקירתו.

אף בעניין הטיפול שקיבל הנאשם מהעדה קיימת סתירה בין גרסאותיהם. העדה סיפרה כי "רק שמתי לו פד גזה. לא חבשתי אותו", אך הנאשם סיפר כי כאשר הגיע האמבולנס החובשים "לא עשו לי כלום בפצע, כבר הייתה לי חבישה על הראש".

אשר על כן, מסקנתי היא כאמור כי העדה כלל לא נכחה באירוע, עדותה לא באה אלא לצרכי הגנתו של הנאשם ואין קשר בין עדות זו ובין המציאות.

העדויות הנוספות מטעם המאשימה:

מעבר לסייד וחוסין, הביאה המאשימה לעדות את המתנדב מר ג'ליל מיכאל (להלן: "מיכאל") ובוחן התאונות מר מאיר קריחלי (להלן: "הבוחן").

הסנגור ניסה להיבנות מעדותו של מיכאל אשר בדוח הפעולה שערך רשם כי "מישהו בשם אנואר סייד, טוען שהוא אח של נהג הרכב הפרטי, לקח את הציוד מהרכב". מובן כי המדובר בעדות שמועה בלבד, שלא ניתן לייחס לה משקל ממשי להוכחת העובדה כי מי שנהג ברכב היה סייד ולא הנאשם. מר אנואר סייד לא זומן לעדות בידי ההגנה, וניתן להניח שכלל לא ידע מי הוא שנהג ברכב במועד האירוע בו לא נכח. כמו כן אפשר והציג את עצמו כאח של הנהג ולא כאח של בעל הרכב, וזאת מטעמי נוחות, שכן הרכב כלל לא רשום על שם אחיו, אלא שם אשת האח, גיסתו. מכל מקום, לא מצאתי מקום לייחס משקל של ממש לרישום זה.

בוחן התאונות ציין אף הוא תחילה את סייד כנהג הרכב, וזאת לאור הבעלות בו, אולם בהמשך שינה קביעתו, ובדוח שערך ציין את הנאשם כנהג. קביעתו של הבוחן הינה על סמך העדויות וניתוחן, ולא על סמך מימצאים אובייקטיביים או הידע המקצועי שלו. לבוחן אין עדיפות על בית המשפט בהערכת עדויות, לפיכך, למסקנתו של הבוחן בהקשר זה, אין משקל. עם זאת, על סמך נסיונו והידע המקצועי שלו, התרשם הבוחן כי החבלה שנחבל הנאשם במצחו מתאימה לפגיעת המראה הפנימית של הרכב, הגם שהוא סייג את דבריו והוסיף כי "אי אפשר לקבוע", וכי "טכנית אני לא יכול לשלול" כי הנאשם ישב מאחור. לפיכך, דברים אלה מהווים תוספת קלה בלבד לראיות המאשימה.

סיכום של דבר:

בסיכומי הזכיר הסנגור כי המדובר במשפט פלילי, לפיכך הנטל הוא על המאשימה להוכיח מעל לספק הסביר כי הנאשם הוא שנהג ברכב, ואין חובה עליו להוכיח שלא כך הדבר. אין ספק שדברים אלה נכונים, אולם הוכחות לאשמת הנאשם אפשר למצוא לא רק בעדויות והראיות מטעם התביעה, אלא אף בעדויות שהובאו בידי ההגנה.

כמפורט לעיל, מטעם המאשימה שני עדים מרכזיים, סייד וחסיין. עדותו של מר סייד אינה נקייה מספקות, אולם כאמור בכל הנוגע לפרטי האירוע, בכל הנוגע לתיאור התאונה והנהיגה ברכב, לא מצאתי בה פירכה או סתירה. לעדות זו, מצטרפת עדותו האמינה של חסיין, אשר הצביע באופן מפורש על הנאשם כנהג הרכב. כאשר אני מצרף לשתי עדויות אלה את התרשמותי השלילית מעדותו של הנאשם עצמו, את הפירוכות הרבות בגרסתו, והעובדה כי ברגע האחרון "שלף" עדה, אשר לפי קביעתי כלל לא נכחה במקום, השתכנעתי במידה הדרושה במשפט הפלילי, מעל לספק הסביר, כי הנאשם הוא שנהג ברכב בעת האירוע.

משהכחיש הנאשם את הנהיגה ולא מסר גרסה באשר לדרך התרחשות התאונה, וכאשר אף הסנגור טען כי השאלה היחידה היא שאלת זהות הנהג, הרי לאחר שקבעתי כי הנאשם הוא שנהג ברכב, אני מרשיע אותו אף בעבירות הנלוות לעבירת הנהיגה בפסילה (ובאשר לפסילה עצמה אין מחלוקת בין הצדדים), והן העבירות הקשורות לאירוע התאונה עצמו.

התיק נקבע לטיעון לעונש ליום 21.10 בשעה 9.

ניתנה היום, 10 ביולי 2014, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד אבי אמר וב"כ המאשימה עו"ד אמל סעד.